

Arrest

nr. 134 283 van 28 november 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige
 kinderen
 X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X X en X, op 30 april 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, houdende de inreisverboden (bijlages 13sexies) en tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlages 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 oktober 2011 dienen de verzoekende partijen een asielaanvraag in.

1.2. Op 22 december 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van beide verzoekende partijen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen de voormelde beslissing genomen ten aanzien van de eerste verzoekende partij dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 83 181 van 18 juni 2012 bevestigt de Raad de voornoemde beslissing.

1.3. Op 26 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van beide verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Tegen voormelde beslissingen dienen de verzoekende partijen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

1.4. Bij arrest nr. 93 079 van 7 december 2012 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.3.

1.5. Op 24 augustus 2012 dienen de verzoekende partijen een tweede asielaanvraag in.

1.6. Op 31 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van beide partijen een beslissing tot niet in overwegingname van een asielaanvraag. Tegen voormelde beslissingen dienen de verzoekende partijen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

1.7. Bij arrest nr. 101 223 van 19 april 2013 verwerpt de Raad het beroep.

1.8. Op 21 november 2013 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.9. Op 27 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet kunnen Indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ze beroepen zich op artikel 8 EVRM. Dit is hier evenwel niet van toepassing aangezien ze niet aantonen dat er nog andere gezinsleden van hen in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

Voor wat betreft het beroep op artikel 3 EVRM merken we op dat ze niet aantonen dat ze bij terugkeer het risico lopen op een onmenselijke of een vernederende behandeling.

Ze stellen dat het onmogelijk is om zich voor hun verzoek te richten tot de bevoegde diplomatieke post in het buitenland. Aangezien ze dit niet aantonen, hebben we dit argument niet in hun voordeel weerhouden.

Het feit dat het oudste kind van verzoekers hier onderwijs volgt, en zich beroept op artikel 12 van het

Internationale Kinderrechtenverdrag om haar wens kenbaar te maken om in België te blijven om te studeren, is evenmin een buitengewone omstandigheid. Zij tonen namelijk niet aan dat het kind niet in Albanië naar school kan gaan.

De twee jongste kinderen zijn in België geboren en hebben geen enkele band met het land van herkomst. Betrokkenen tonen evenwel niet aan op welke wijze dit hen ervan kan weerhouden om de verblijfsaanvraag bij de bevoegde diplomatiek post in het buitenland in te dienen. Ze tonen evenmin aan dat de artikels 3, 12 of 29 van het Internationale Kinderrechtenverdrag geschonden zouden zijn.

De elementen van integratie, met name dat zij sinds 2011 in België verblijven, een asielprocedure hebben doorlopen, sociale bindingen hebben, hun oudste kind graag bij haar vriendjes blijft en dat ze integratiebewijzen voorleggen, worden niet aanvaard als buitengewone omstandigheid daar ze tot de gegrontheid behoren en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

1.10. Op 27 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van beide verzoekende partijen een beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van de eerste verzoekende partij:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten van 27.03.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING;

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het Inreisverbod 3 jaar omdat:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Hij heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten aan hem betekend op 31.08.2012.”

Ten aanzien van de tweede verzoekende partij:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten van 27.03.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het Inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten;

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het Inreisverbod 3 jaar omdat:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Zij heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten aan hem betekend op 31.08.2012.”

1.11. Op 27 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van beide verzoekende partijen een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de vierde en de vijfde bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van de eerste verzoekende partij:

“wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengen acquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied. het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van volgende feiten:

Krachtens van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer In het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien In artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet In slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Betrokkene heeft langer dan de maximale termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen in België verbleven. Hij verblijft in België sinds oktober 2011.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 31.08.2012”

Ten aanzien van de tweede verzoekende partij:

“wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengen acquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied. het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van volgende feiten:

Krachtens van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer In het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien In artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet In slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Betrokkene heeft langer dan de maximale termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen in België verbleven. Zij verblijft in België sinds oktober 2011.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 31.08.2012.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op door gebrek aan de vereiste samenhang tussen de bestreden beslissingen. Zij meent dat bij gebrek aan voldoende samenhang tussen de bestreden beslissingen, de huidige vordering slechts ontvankelijk is ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift, zijnde de eerste bestreden beslissing. De verwerende partij wijst er op dat de bestreden beslissingen genomen werden op grond van afzonderlijke rechtsgronden, die zelfstandig van elkaar hun uitwerking kunnen hebben: terwijl de eerste bestreden beslissing een beoordeling van de ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreft, houden de bevelen om het grondgebied te verlaten de loutere vaststelling in dat een in artikel 7 van de vreemdelingenwet bedoelde situatie zich voordoet, de inreisverboden, opgelegd overeenkomstig de modaliteiten van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, zijn dan weer gesteund op het feit dat de verzoekende partijen niet voldaan hebben aan de terugkeerverplichting. De verwerende partij stelt dat de bevelen bovendien genomen zijn bij

gebonden bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris en dat het instellen van een niet-schorsend beroep tegen de eerste bestreden beslissing geen invloed heeft op de illegale verblijfstoestand en de bestaande terugkeerverplichting van de verzoekende partijen en derhalve geen afbreuk doet aan de bestreden bevelen die een loutere vaststelling van het illegaal verblijf inhouden. Zij meent dan ook dat de vereiste samenhang *in casu* niet voorhanden is.

De Raad merkt op dat degene die op de rechter een beroep doet, in het belang van een goede rechtsbedeling, voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verzoekende partij vraagt in haar verzoekschrift om de beslissing van 27 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, te vernietigen evenals de beslissingen houdende het inreisverbod en houdende de bevelen om het grondgebied te verlaten, van dezelfde datum. Zij geeft in haar verzoekschrift echter geen enkele verantwoording voor het gegeven dat zij verschillende beslissingen in één verzoekschrift bestrijdt.

3.1.1. *In casu* is de Raad van oordeel dat de thans voorliggende beslissingen, met name enerzijds de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en anderzijds de jegens de verzoekende partijen getroffen inreisverboden op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet (en de bevelen om het grondgebied te verlaten), niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

De eerste bestreden beslissing betreft de onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Het louter indienen van dergelijke aanvraag, met het oog op het verkrijgen van een voorlopige machtiging tot verblijf, heeft geen gevolgen voor de verblijfsrechtelijke toestand van de betrokken aanvragers. Het indienen van dergelijke aanvraag, die in wezen een gunstmaatregel uitmaakt, verleent de verzoekende partijen geen enkele garantie op een toekomstig verblijfsrecht noch verhindert zij dat ten aanzien van de verzoekende partijen maatregelen worden genomen die tot doel hebben de illegale verblijfstoestand te beëindigen. De beslissing zelve waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt bevonden, heeft evenmin implicaties op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partijen. Er wordt hen met dergelijke beslissing geen bestaand verblijfsrecht afgenomen noch wordt er een (zekere) kans op het verkrijgen van een verblijfsrecht ontnomen. De beslissing houdende de onontvankelijkheid van een aanvraag in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet houdt enkel de vaststelling in dat de verzoekende partijen in het kader van hun aanvraag niet hebben aangetoond dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevinden die hen

verhinderen om hun aanvraag in te dienen via de reguliere weg, met name via de diplomatieke vertegenwoordiging in hun land van herkomst of het land waar zij gerechtigd zijn te verblijven. Met de desbetreffende onontvankelijkheidsbeslissing wordt geen enkele uitspraak gedaan, zij het in positieve dan wel in negatieve zin, omtrent de toekenning van een verblijfsmachtiging aan de verzoekende partijen.

De eventuele vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, heeft dan ook geen enkele implicatie op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partijen. Bijgevolg is er geen sprake van enige incidentie van de eventuele onwettigheid van het onontvankelijk verklaren van de verblijfsaanvraag op de wettigheid van de aan de verzoekende partijen opgelegde inreisverboden in toepassing van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

De opgelegde inreisverboden van hun kant zijn gestoeld op het feit dat de verzoekende partijen geen gevolg hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hen op 31 maart 2014 werd afgeleverd en vindt juridische grondslag in artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Ook hier dient te worden opgemerkt dat de eventuele onwettigheid van het opgelegde inreisverbod geen implicaties kan hebben op de wettigheid van de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op basis van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Ter terechtzitting wordt de kwestie van de samenhang tussen de onderscheiden bestreden beslissingen in het debat gebracht. De advocaat van de verzoekende partijen stelt dat hoewel de juridische grondslag verschillend is, de feitelijke omstandigheden hetzelfde zijn, dat het aldus moeilijk is om die situatie uit elkaar te halen alsook dat de samenhang blijkt uit het feit dat de verwerende partij de vijf bestreden beslissingen op dezelfde dag genomen heeft.

Het blijkt derhalve en het wordt niet betwist dat de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede en de derde bestreden beslissing houdende het inreisverbod anderzijds een verschillende juridische grondslag hebben en het gevolg zijn van onderscheiden procedures en vaststellingen. Het feit dat de bestreden beslissingen op dezelfde dag zijn genomen doet geen afbreuk aan het feit dat de voornoemde bestreden beslissingen op een onderscheiden rechtsgrond genomen zijn en dat de vernietiging van de eerste bestreden beslissing, zoals *supra* aangegeven, geen gevolgen heeft voor de wettigheid van de tweede en de derde bestreden beslissing en *vice versa*. Het enkele feit dat de bestreden beslissingen op dezelfde dag genomen werden toont onvoldoende de samenhang tussen de verschillende beslissingen aan. Er dient tevens te worden opgemerkt dat deze beslissingen afzonderlijk aan de verzoekende partijen werden betekend, telkens met vermelding van de beroepsmogelijkheden. De inhoud van de eerste bestreden beslissing bepaalt geenszins de inhoud van de overige bestreden beslissingen. Tevens stelt de Raad vast dat in het onderliggende verzoekschrift op duidelijke wijze ten aanzien van enerzijds de eerste en anderzijds de overige bestreden beslissingen verschillende grieven worden aangevoerd, waarbij andere feitelijke gegevens moeten in ogenschouw genomen worden en andere rechtsvragen moeten worden opgelost, zodat de advocaat van de verzoekende partijen niet dienstig kan voorhouden dat de feitelijke omstandigheden hetzelfde zijn en de situatie aldus moeilijk uit elkaar te halen is.

In casu is de Raad dan ook van oordeel dat met één verzoekschrift verschillende beroepen werden ingesteld die echter een afzonderlijk onderzoek vergen.

Er is dan ook geen sprake van een voldoende samenhang tussen de onderscheiden bestreden beslissingen, zijnde de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* onontvankelijk wordt verklaard enerzijds en de tweede en de derde bestreden beslissingen houdende de inreisverboden anderzijds.

Dienvolgens kan het beroep niet onontvankelijk verklaard worden voor zowel de eerste bestreden beslissing van 27 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt als voor de tweede en de derde bestreden beslissing, dit zijn de aan de verzoekende partijen opgelegde inreisverboden *d.d.* 27 maart 2014.

In casu dient, zoals de advocaat van de verzoekende partijen ook ter terechtzitting te kennen geeft, te worden geopteerd voor de onontvankelijkheid van het beroep wat de inreisverboden betreft. De Raad herinnert er immers aan dat, wanneer de bestreden rechtshandelingen een verschillend belang voor de verzoekende partij vertonen, het beroep geacht zal worden tegen de belangrijkste beslissing of het

voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

In casu vertonen de bestreden inreisverboden een groter belang voor de verzoekende partijen dan de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. De verwerende partij voert hieromtrent ter terechtzitting geen betwisting.

Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet definieert het inreisverbod als volgt:

“inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering” RvV

Artikel 74/11, §3, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.”

Met de tweede en de derde bestreden beslissing wordt aan de verzoekende partijen een inreisverbod voor de duur van drie jaren opgelegd, hetgeen gelet op de artikelen 1, 8° en 74/11, §3 van de vreemdelingenwet impliceert dat de verzoekende partijen gedurende drie jaren na de betekening ervan niet toegelaten kunnen worden tot het grondgebied en niet kunnen verblijven op het grondgebied van de lidstaten die het Schengenacquis toepassen.

De verstreckende gevolgen op verblijfsrechtelijk vlak, die de grenzen van het Rijk overstijgen en die ook tot drie jaren in de toekomst voortduren, maken dan ook dat de aan de verzoekende partijen opgelegde inreisverboden de belangrijkste beslissingen vormen die middels huidig verzoekschrift worden bestreden. De eerste bestreden beslissing sorteert immers, zoals hierboven uiteengezet, geen gevolgen voor de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partijen, hetgeen meteen maakt dat deze beslissing als minder belangrijk moet worden beschouwd dan de opgelegde inreisverboden die wel - en overigens ook verstreckende - gevolgen heeft.

Gelet op het gebrek aan voldoende samenhang tussen de eerste bestreden beslissing en de tweede en de derde bestreden beslissing houdende de inreisverboden, wordt, gelet op de voorgaande vaststellingen, het beroep onvankelijk verklaard ten aanzien van de tweede en de derde bestreden beslissing. Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in de mate het gericht is tegen de beslissing van 27 maart 2014 houdende de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op basis van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. De middelen die tegen de laatstgenoemde beslissing worden aangevoerd, kunnen dan ook niet worden onderzocht.

3.1.2. De Raad stelt verder vast dat er wel degelijk samenhang is tussen de tweede en derde bestreden beslissing houdende de inreisverboden en de vierde en de vijfde bestreden beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. Overeenkomstig artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet gaat het inreisverbod immers steeds gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten en *in casu* verwijzen de tweede en de derde bestreden beslissing uitdrukkelijk naar de vierde en de vijfde bestreden beslissing waarmee ze stellen gepaard te gaan, zodat verknochtheid van de onderscheiden beslissingen wordt bevestigd in de bewoordingen ervan. De verwerende partij kan dan ook niet dienstig verwijzen naar de afzonderlijke rechtsgronden van de bestreden beslissingen. Ten overvloede wijst de Raad er op dat indien een onwettigheid kleeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten, dan hieruit de nietigverklaring van het inreisverbod voortvloeit, aangezien het inreisverbod niet op zich kan blijven bestaan.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gebrek aan samenhang in zoverre het de samenhang tussen de tweede en de derde bestreden beslissing en de vierde en vijfde bestreden beslissingen betreft, dient te worden verworpen.

3.2. Betreffende het beroep tot nietigverklaring, in zoverre het gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, wijst de Raad ambtshalve evenwel op wat volgt.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partijen gegriefd zijn door de bestreden rechtshandelingen en dat zij een nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet aan verzoekende partijen bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In casu werden de bevelen om het grondgebied te verlaten genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de verzoekende partijen niet in bezit zijn van een geldig paspoort en geldig visum. Deze feitelijke vaststelling worden door de verzoekende partijen niet betwist. Aldus beschikt de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid.

Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) (*cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948*).

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, *in casu* het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, *Jabari/ Turkije*, § 48; EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 291).

Uit de uiteenzetting in het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen ten aanzien van de bevelen om het grondgebied te verlaten de schending aanvoeren van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, doch in hun uiteenzetting waaruit de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bestaat, verwijzen naar artikel 3 en 8 van het EVRM.

Zoals uit de bespreking hierna zal blijken, hebben de verzoekende partijen de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk gemaakt. Het betoog van de verzoekende partijen doet derhalve geen afbreuk aan de gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris ter zake. Het beroep in zoverre het gericht is tegen de vierde en de vijfde bestreden beslissing is niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

4. Onderzoek van het beroep in de mate dat het gericht is tegen de beslissingen van 23 oktober 2013 houdende de inreisverboden

4.1. In een derde middel, dat *in se* de aangevoerde schendingen van rechtsbepalingen en –beginselen ten aanzien van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten betreft, beroepen de verzoekende partijen zich onder meer op de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partijen menen dat expliciet blijkt dat de verwerende partij bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening moet houden met de individuele situatie van de betrokkene, dat de gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 7 van de vreemdelingenwet de verwerende partij er niet van ontslaat om rekening te houden met internationale verdragen, dat in de gezamenlijke aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet werd verwezen naar onder meer de artikelen 3 en 8 van het EVRM, dat zij aldus uitdrukkelijk deze twee verdragsbepalingen inriepen teneinde verblijfsmachtiging te bekomen, dat de verwerende partij bij het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten op expliciete wijze dient te argumenteren waarom de toepassing van deze verdragsbepalingen niet kunnen plaatsvinden.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, omgezet in België bij wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. In de mate de verzoekende partijen zouden menen dat in de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten expliciet dient gemotiveerd/geargumenteerd te worden omtrent hun individuele situatie en de toepassing van artikel 3 en 8 van het EVRM, kunnen zij niet worden gevolgd. Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts wordt afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening dient te houden met bepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezinsleven- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Het genoemde artikel 74/13 van de vreemdelingenwet omvat hieromtrent geen formele motiveringsverplichting.

De verzoekende partijen stellen dat zij in de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet verwezen naar onder meer de artikelen 3 en 8 van het EVRM, dat zij aldus uitdrukkelijk deze twee verdragsbepalingen inriepen.

In de beslissing van 27 maart 2014 waarbij deze aanvraag onontvankelijk is verklaard, wordt uitdrukkelijk aangegeven om welke reden deze elementen geen buitengewone omstandigheid uitmaken:

“Ze beroepen zich op artikel 8 EVRM. Dit is hier evenwel niet van toepassing aangezien ze niet aantonen dat er nog andere gezinsleden van hen in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM.

Voor wat betreft het beroep op artikel 3 EVRM merken we op dat ze niet aantonen dat ze bij terugkeer het risico lopen op een onmenselijke of een vernederende behandeling.”

Uit de beslissing van 27 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, blijkt aldus dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden bevelen van 27 maart 2014 wel degelijk rekening heeft gehouden met de aangevoerde schendingen van artikel 3 en 8 van het EVRM. Immers heeft de verwerende partij, vooraleer deze bevelen te nemen of ten laatste op het ogenblik van het nemen van de bestreden bevelen, onderzocht of een toepassing van artikel 3 of 8 van het EVRM het indienen van de aanvraag om machtiging tot verblijf in België kan verantwoorden, doch geoordeeld dat uit deze verdragsbepalingen geen buitengewone omstandigheden kunnen afgeleid worden waarom de verzoekende partijen hun aanvraag niet kunnen indienen in het land van herkomst. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet dienstig voorhouden dat op het ogenblik van het nemen van de bevelen om het grondgebied te verlaten, die op dezelfde dag genomen werden door de verwerende partij als de voornoemde beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de door hen in hun aanvraag tot verblijfsmachtiging uitdrukkelijk ingeroepen verdragsbepalingen, met name artikel 3 en 8 van het EVRM.

Voorts wijst de Raad er op dat het beroep tegen de beslissing van 27 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, onontvankelijk is, zoals aangegeven onder punt 3.1.1.

De verzoekende partijen maken met hun betoog een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk.

4.2. In een tweede middel, dat *in se* de aangevoerde schendingen van rechtsbepalingen en –beginselen ten aanzien van de inreisverboden betreft, beroepen de verzoekende partijen zich onder meer op de schending van artikel 74/11 en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De verzoekende partijen betogen onder meer dat de verwerende partij bij het onderzoek naar de specifieke omstandigheden het evenredigheidsbeginsel indachtig dient te zijn, waarbij zij verwijzen naar en citeren uit arrest 92 111 van 27 november 2012 van de Raad. Zij menen dat de Raad zich aldus reeds heeft uitgesproken omtrent de onwettigheid van de te algemene en stereotiepe motivering van de verwerende partij. Zij wijzen er op dat in de bestreden beslissingen betreffende de inreisverboden enkel en alleen wordt gemotiveerd waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan (niet aan de terugkeerverplichting voldaan) doch dat dit geen afdoende motivering is om de maximale termijn van 3 jaar op te leggen voor wat betreft het inreisverbod, dat artikel 74/11, §2, 2de lid van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk stelt dat rekening dient gehouden te worden met humanitaire redenen, dat *in casu* dergelijke humanitaire redenen zonder twijfel aanwezig zijn, daar zij geïntegreerd zijn en kinderen hebben waarvan de oudste schoolgaand zijn, dat een inreisverbod afleveren zonder enige verwijzing naar de specifieke situatie van de verzoekende partijen en hun kinderen, hoewel deze bij de verwerende partij gekend is, een schending inhoudt van de motiveringsplicht.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Artikel 74/11, §1, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"(...) § 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. (...)"

In casu werd aan de verzoekende partijen een inreisverbod opgelegd omdat zij geen gevolg gaven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, in welk geval het opleggen van een inreisverbod wordt gesteld. De verzoekende partijen betogen onder meer dat niet afdoende gemotiveerd werd omtrent het opleggen van de maximale termijn van 3 jaar en dat een inreisverbod afleveren zonder enige verwijzing naar de specifieke situatie van de verzoekende partijen en hun kinderen, hoewel deze bij de verwerende partij gekend is, een schending inhoudt van de motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verwerende partij in de tweede en derde bestreden beslissing niet heeft toegelicht op basis van welke overwegingen zij besloot tot het opleggen van de maximumtermijn van drie jaar die is bepaald in artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Hierbij moet worden geduïd dat het verplicht opleggen van een inreisverbod omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd niet impliceert dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (cf. RvS 18 december 2013, nr. RvV 152 645 - 225.871; RvS 18 december 2013, nr. 225.872). Een motivering inzake de duur van het opgelegde inreisverbod is, aangezien verwerende partij een keuzemogelijkheid heeft, in regel vereist. Nu verwerende partij op dit punt in gebreke bleef kunnen de

verzoekende partijen worden gevolgd in hun standpunt dat de motivering van de bestreden beslissingen niet afdoende is. De verwerende partij voert in haar nota met opmerkingen geen verweer ten aanzien van het tweede middel dat gericht is tegen de tweede en derde bestreden beslissing.

Een schending van de formele motiveringsplicht werd aangetoond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het tweede middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

5. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk ten aanzien van de eerste, de vierde en de vijfde bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Met betrekking tot de tweede en de derde bestreden beslissing hebben de verzoekende partijen een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de voornoemde bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 maart 2014 waarbij een inreisverbod wordt opgelegd (bijlages 13*sexies*), worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de bij artikel 1 vernietigde beslissingen is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in de mate dat deze gericht zijn tegen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en houdende de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlages 13).

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER